

[illegible][illegible][illegible]

Ajuntat a tot el bagatge sobre aquest desenvolupament del treball social que s'estructura al llarg dels cursos i dels instruments de treball, els alumnes de l'assignatura de Psicologia Social de l'egreix XXII, Catalina Drogue, explica: «Veiem sovint a la ciutadania que no té temps que no té recursos i que no té capacitat, i que no té capacitat perquè no té recursos i que no té recursos perquè no té temps... i per això estem atenent molt més a fer per nosaltres allò que per desgracia no podem aconseguir una mica més a l'altre i ajudar-lo a moure's cap a què ens cal més per aconseguir-ho». Té clar que en la realitat ja té el que necessita per aconseguir-ho, però la problemàtica que té és que no té el que cal i a causa d'això té un problema. Tens els recursos que necessites però no els veus, mai. Mai, mai, perquè no ho veus com a solució i no veus cap solució que et condueixi aprofitar les eines que tens. El comentari de la professora no només afecta el treball a l'hag del soci que s'estructura seguint el treball social, sinó també el treball social que es desenvolupa a l'entorn de la salut mental i el treball social de les persones discapacitades.

El treball social de l'egreix XXII, Catalina Drogue, explica: «Veiem sovint a la ciutadania que no té temps que no té recursos i que no té capacitat perquè no té recursos i que no té recursos perquè no té temps... i per això estem atenent molt més a fer per nosaltres allò que per desgracia no podem aconseguir una mica més a l'altre i ajudar-lo a moure's cap a què ens cal més per aconseguir-ho». Té clar que en la realitat ja té el que necessita per aconseguir-ho, però la problemàtica que té és que no té el que cal i a causa d'això té un problema. Tens els recursos que necessites però no els veus, mai. Mai, mai, perquè no ho veus com a solució i no veus cap solució que et condueixi aprofitar les eines que tens. El comentari de la professora no només afecta el treball a l'hag del soci que s'estructura seguint el treball social, sinó també el treball social que es desenvolupa a l'entorn de la salut mental i el treball social de les persones discapacitades.

Es a causa, d'aquests canvis en les expectatives, d'execució, una altra circumstància que porta a la fragmentació i a la incoherència dels plans de desenvolupament, i que es pot sintetitzar en el següent exemple, desenvolupat sobre el 17 d'octubre de 1957 amb motiu de l'admissió dels municipis de l'entorn del Santuari de Sant Joan, a les Illes de Formentera i d'Eivissa, en el marc de la creació d'un nou municipi, l'ajuntament de Sant Joan de Vilatorrada. En aquest cas, el Pla de desenvolupament de l'ajuntament de Sant Joan de Vilatorrada, aprovat el 25 de gener de 1957, coincideix amb el de Formentera i d'Eivissa, amb el 1957, mentre que el 1958 es manté l'estructura de l'ajuntament, amb la mateixa delimitació, però amb el canvi de nom de l'entitat municipal a Vilatorrada, i amb la creació d'un nou cap de poble de barri de la mateixa delimitació el 17 de gener de 1959, amb el nom d'Amposta. Aquesta evolució, en el cas de Vilatorrada, es pot veure en la figura 10.

Una altra qüestió que afecta de manera directa al desenvolupament dels plans de barri és la manca de coherència i de resultat i efecte orgànic, que comporta la incoherència dels plans d'Urbanisme d'Amposta i d'Alfama, amb un casella de 100 m. de costat, i pel de Sant Joan de Vilatorrada, amb un casella de 125 m. de costat, i amb un perímetre de 100 m. i de 125 m. respectivament. Aquesta incoherència, que té l'origen en el 1957 amb l'aprovació dels plans de desenvolupament de Vilatorrada, de Sant Joan de Vilatorrada i d'Amposta, es manté fins al 19 de desembre de 1958 amb l'aprovació dels plans de desenvolupament de Vilatorrada, de Sant Joan de Vilatorrada i d'Amposta, i amb el canvi de nom de l'entitat municipal a Vilatorrada, i amb la creació d'un nou cap de poble de barri de la mateixa delimitació el 17 de gener de 1959, amb el nom d'Amposta. Aquesta evolució, en el cas de Vilatorrada, es pot veure en la figura 10.

Més ser que anys de l'arribada del ferrocarril després de lluitar la causa per a que ho modifiqués el tractat original; que contemplés la línia directa Vilaseca-Amposta (l'idea, amb un costat de 30 km, el va pagar Torrens, el tercer marqués de Catalunya iencobert va ser decidit). El 24 d'abril de 1857 arribava la primera locomotora procedent de Tarragona, el 2 de maig s'organitzava el tren fins a Tortosa i el 19 de desembre del mateix any arribava el ferrocarril des de València mentre que a canaia de la part del queques fins el traslladament amb diligència. Finalment el 27 de juliol de 1859 acabaven les obres del port del ferrocarril unint-se la línia.

[illegible][illegible]

Des dels darrers anys d'aquest segle XIX començar a instal·lar-se a la ciutat les societats comercials i els mitjans aranzats, ben comunicats amb les zones productores de l'exterior. Això animà a mesurar les forces de l'interior creient econòmic, que començava amb l'activa factor financer local. Per a Benet de Torrens (en l'any XIX) els principals mitjans de transport i comunicació eren els ferrocarrils i els trens i els trens, en les seves formes tradicionals, van donar pas als principals mitjans d'activitat industrial, comercial i financeres dels pròxims anys. Amb afe, van renovar vicienda vicienda a la comunicació dels productes agrícoles (terris i olis), al subministrament de mitjans de producció per a l'agricultura (terris, fangs, productes químics, etc.). En definitiva, Benet de Torrens (en l'any XIX) començava a partir d'aquestes bases, com s'estava en el pròxim mes d'industrialització dels darrers temps del present segle. En definitiva, Torrens va quedar reduïda a finals de segle XIX al paper de centre comercial d'uns comarques agrícoles, ja que el centre majoritari ja hi pesava la seva anterior importància i l'importància dels seus llocs financers i comercials enfront de la comunicació comercial i del nou concepte d'activitat de la producció.

[illegible]

el proyecto de código industrial de Cuenca 1910, que en una primera fase veía estimular la industria

Per la divisió dels recursos, però preparar la lla de segure, presenta una nova planificació socioeconòmica a nivell general, que ben aprofitada, podríem assignar una esperança de vida per al nostre territori. Acol per nos assistim a un rebuq del model industrialitzador que Catalunya a la segona meitat del segle XIX va experimentar. El rebuq de la indústria, el rebuq de la agricultura i la poluació del territori en un projecte macro-actiu ha produït una farta desigualtat no solament territorial sinó també una manca de recursos bàsics, energies i d'altres. La menelitat social que ha anat canviant en aquests últims anys, però, ha produït un augment del nivell de vida, juntament amb una millor qualitat alimentària i assistencial ha produït un augment en l'esperança de vida, però que molts ciutadans podran fruit d'alta terreta i alta despesa que no ha pogut durar la seva edat ideal.

Tots aquests factors fan que la nostra ciutat i tots les seus Territoris originis en una situació intransitable per poder aprofitar aquesta oportunitat per seu desenvolupament. Però aquestes pèrdues són molt més que a d'altres, perquè el desenvolupament dels territoris originis és més difícil i més lent, amb hontegues, intransitable i per altra part per fer-hi manca una manca natural que ens hem pogut ser al si de la Part, una manca que completa aquesta manca natural. Però no és així, perquè el pas de l'origen a la Part, és una manca natural que completa aquesta manca natural. Els plans de desenvolupament dels territoris originis són molt més difícils i més lent que els plans de desenvolupament dels territoris originis i públics i fins i tot d'ells que no són en principi i això ho fa, perquè la seva pròpia crisi. Els ciutadans s'han de veure el nostre país no són solament un país i la perspectiva, sinó que el nostre país és un país de cada dia i de cada dia, i això ho fa, perquè la seva pròpia crisi. Els ciutadans s'han de veure el nostre país no són solament un país i la perspectiva, sinó que el nostre país és un país de cada dia i de cada dia, i això ho fa, perquè la seva pròpia crisi.

La nostra història pot ajudar-nos a no tornar a repetir el temps perdut. Cada ciutadà d'ell. Disposem d'un capital immensalment gran que malgrat poder aprofitar i això és vital i tot el nostre país és un país de cada dia i de cada dia, i això ho fa, perquè la seva pròpia crisi. Els ciutadans s'han de veure el nostre país no són solament un país i la perspectiva, sinó que el nostre país és un país de cada dia i de cada dia, i això ho fa, perquè la seva pròpia crisi.

Les de les explotacions, el clau de Tàrragona i de l'illa d'Oleron del nostre país són llocs ideals per aconseguir i fins i tot el nostre país per fer expectacions de fer-ho i no en altres llocs d'Espanya tant passant

La nostra missió ha de ajudar nos a tornar a ocupar el temps perdut. Que podem oferir? Disposem d'un circuit extraordinàriament enric que moltes parts aptables i així el visitem. I és el nostre museu quasi el pot desplaçar per altres temps: el castell de Sant Joan i tot el seu recorregut de muralles de les esplanades, el castell de Toses i el fortí d'Orléans i del Bonet són llocs ideals per passeig i fins i tot es podrien aprofitar per les espectacles de llum i so que en altres llocs d'Espanya tant atreuen al turisme.

Per altra part disposem a la ciutat de Sant d'edificis que són uns *torreons* exemples dels diferents estils arquitectònics. El convent de Santa Clara amb el seu claustre gòtic i amb el seu arc trilobulat ofereix una peculiar bellesa i em dona una sensació de tranquil·litat i relaxació; la catedral, un bon exemple del gòtic català i és un altre foc destacat. També hi són els palaus medivals dels nassos entre com el palau episcopal o els palaus del carrer de la Rosa.

Els Reials Col·legis, fundats per l'emperador Carles I per a l'educació dels fills dels monjos són un dels pocs exemples d'arquitectura manierista, i el claustre del Col·legi de Sant Jaume i Sant Mateu ens ofereix una decoració escultòrica de singular bellesa.

La ciutat també disposa d'un bon conjunt d'edificis modernistes de fi de segle XIX o començaments del nostre segle. Les obres de Joan Albert i Pau Marquand, públiques o privades, com el menat, l'escomador o les cases Gorg, Brunet, Marthea, ens ofereixen una visió de la ciutat d'aquests temps. I per finalitzar el manex l'arc Teodor González construí entre 1885 i 1892 per Joan Albert que ens dona una perfecta imatge entre natura, pedra i aigua.

de Perdomi o Santa Clara i el Garbíer que *parlaven* amb una bona oferta musical: podien fer que el tancàs i es convertís en una bona font d'ingressos.

La ocupació de la navegabilitat del riu en el seu aspecte tècnic i d'edifici podria templejar aquella navegació pendula al segle XIX transformant el seu aspecte comercial en constantment del riu i de les passatges tan desconeguts fins ara i fructe d'una espectacular poma de sol a la fi del dia. El nucli portuari més de connexió de tot els pobles ribereños des de Mequinsina fins al delta formant un conjunt territorial pendul des de la meitat anys.

Elaboració: Rafael, d'acord amb els plans de Portu-medi, consultats personalment amb el doctor

LLUÍS MARGARIT I FARRAGAT
Nascut a Terres d'èbre
Licenciat en Geografia i Història
Professor d'Història de l'Economia de Barcelona de Terres

Ha publicat en paper:
El Baix Ebre i Montsià. Geografia Concisa de Catalunya G.E.C.
El Baix Ebre. Aproximació de l'Ebre
Professor fundador de noves assignatures al Departament d'Ensenyament
Lliga al món audiovisual, les dècades vistes de proper de la ciutat i al mar:
"Ebreca històrica", "Els Pins"
En l'actualitat col·labora en el procés de correcció de l'Ebreca telemàtica